

Misjoniteated

Nr. 3

Tallinnas, 1934

13. aastakäik

Tõelise palvetamine.

Meie kõik oleme weendunud palvetamise tarvidusest. Mis tähendab palvetama? Siin mõistatud on palvetamine meie enese tahtmise asetamine Jumala tahtmise alla, ühes kõige meie soovidega, ootustega, muredega, puudustega ja õnnelikkusega; tuua meie mõtted Jumala mõtetega ühendusse ja tunda Jumala ligiõlekut. See on palvetamine.

Kui oleme teinud usuelus edusamme, oleme seisnud vastu kiusatustele, oleme enda üle valitsemit harjutanud, oleme misjonitöös tegevad olnud ja mitmeti paremuse poole püüdnud, siis võime kindlad olla, et see kõik meie palvetamise arvele tuleb panna. Ei ole üldse edu, ei mingisugust kasvamist usus ega tõeliku pühituse ilma palweta.

Palvetamise eesõigust on õnnistegija, nii kui Pühakirjast näha, väga rikkalikult tarvitanud. Kui inimese poeg tundis, et tema tund oli tulnud, wäriseb ta selle ees, põgeneb inimeste seltskonnast, otsib üksildust, walab oma südame oma Isa ette wälja ja püüab omale wõidu kindlustust ootustawat tunni jaoks kätte saada. Kuid siiski on temal tarwidus inimliku osawõtte järele, ja ta pöörab tagasi oma jüngerite juure. Siin aga ei mõistatud teda paljudest, waid oldi tema hingepiina üle ehmatanud ja segane. Teda ei mõistatud ega wõidudki mõista sellepärast, et ükski inimestest tema koormat ei tunnud ja ei wõinud jagada tema hinge üksildust.

Djawõtmatus ja eemaletõukamine teiste poolt, oma olukorra mõistmise puudus ja wõitlused, mis me sisetiselt mõtleme — see on, mis meid niisuguses olukorras palwele ajab. Nõrgi need, kes on palwe ammugi unustanud, tulewast jeda enda hädas meele; see sunnib neid Jumala poole pöörama. Enama jao inimeste juures awaldub palwetamise tung kui teatud kohustuse tundeist ja mitte sisetiselt sunnil; sellega tahetakse oma tundeid rahustada. Seeläbi muutub aga palwe õnnistust-teeniwaks teoks, et jeda rõõm Jumalal tarwis on, kui meil.

See on katoliiklik mõiste, millest piibel vähemasti ei tea. Kusagil ei leia me Jeesuse ütelist, kus tema oleks palwetamist kohustuseks nõudnud. Ta ei õpetanud neile enne palwetamist, kui jüngerid teda selleks üleskutjusid. See soov tuli jüngeritele siis, kui nad nägid Jeesuse usaldawat wahetorda oma Isa.

Teiselt tuleb palwetamise tarwidus esile soovist, et me mõnest raskest jaatuselöögist wabaneda wõiks. Ka meie keskel walitseb teadmine, et kõik asjad on ettemääratud ja et elus kõik nõnda läheb, kui peab minema, ja et Jumal olewat nõnda määranud. Sellele mõttele paneb vastu inimese sisetamine mina, olles hädas. Sellest tuleb ka pööramine selle poole, kes kõiki asju juhib ja kelle käes on wõim kõik meie kasuks jündida lasta. Kui häälele toetume kirjakohale: „Siia mind appi ahastuse päewal, siis tahan ma sind sest wälja kiskuda ja sina pead mind austama.“ Laul 50, 15.

Meie palwetame: „Meie Isa, kes sa oled taewas.“ Mõtleme selle üle järele, mis tähendab kottida Jumalat, meie loojat, lunastajat ja ülespidajat „meie“ wõi „minu“ isaks nimetada. Kristus juurtõugustas meie inimsoo, wõttes enda pääle inimliku liha. Tema elas läbi meie jaoks meie mured, walud ja kiusatused, et ta wõiks Isa ette ilmuda tõeliku eestkostjana meie eest. Tema, kes meie wanem wend, on meid oma heateoga taewaliku perekonna liikmeteks teinud, kelle isaks Jumal ise on. Selles lapseisuses astume tema ette ja walamme wälja oma südame tema ees. Nagu Kristus igas oma elu seisukorras palwetas, nõnda on ka meil selleks õigus. Palwetamise worm ei ole tähtis. Nõrgi awaldamata soov, igatjus pühaduse järele, on juba palwe.

Kuid alati peame mõtlema Kristuse eeskujule, kes ütles: „Mitte nõnda, kui mina tahan, waid kui sina tahad.“

Hingamispäewafool.

Toimetaja: E. Trufsmann.

Õnnistusriias fooritund.

E. Mey.

Hingamispäewa foor, kui jumalik plaan, on adventrahwale juureks õnnistuse allikaks. Ilma selle korralduseta ei oleks meie tänapäew kui liikumine mitte wõinud üles näidata jarnaft jõudu ja edu. Hingamispäewa esimene idu istutati juba 1852. aastal, kui wanem S. White, mõjutatud korrapärase piibliuurimise wajadusest, kirjutas tee ääres, ajal kui tema hobune sõi, esimese õppetüki. 1870. aastal wõttis hingamispäewa foor juba organisatsiooniks kuju. Sellest ajast peale on ta kasvawanud ja arenenud ülemaailmseks korralduseks Jumala töös, mis on tähtis niihästi haritud kui paganlikes mais. Ta peab tähtsa mitmekordse otsustarbe: kaswatama liikmeid piiblitundmises ja töes; wõitma uusi hingi Kristusele; koguma wahendeid kuulutuse lewimiseks. Ükski teine ojakond meie töös ei taotle jarnaft laiaulatuslist ja tähtsat eesmärki. Kuid mida tähtsam üks tööharu, jeda juuremat tähelepanu peab talle kinkima. Kõik korraldused ja tegewus Jumala koguduses on kui wanter, mida peab wedama mäe otja. Selle wedamine nõuab jõukuluust. Iseenejst wõib wanter ainult mäest alla weereda, aga mitte üles. See oleks aga kurwaks nähteks, kui mingisugune tööharu hakkaks allamäge weerema. See wõib jündida, kui jeda jäetakse hooletusse ja arwatakse, et ta jookseb iseenejst.

Suurim oja hingamispäewa foori eesmärgist ja arwutatakse fooritunnis, kus liihmed ja külalised kogunewad ühijele koosolekule. Sellepärast tuleb juurt rõhku panna fooritunnile, et see oleks hwiitaw, armas ja kasulik kõigile: noortele ja wanadele, omadele ja külalistele. Kõik foorid ei jõua küll pakkuda ühejuguft kawa ja sijemist jõudu, kuid iga foor peaks püüdma anda oma parimat. Hingamispäewa foori eestseisjal ja ametnikel on juur ülesanne — plaanijeda ja tegujeda foori alatiie wärskendamise ja täiendamise juumas.

Foori tunnikawa olgu hästi koostatud ja mitte juhustlikku laadi. Ta ei pruugi olla alati täpselt iihtemoodi; wäikejed waheldused, mis ei wahenda foori teguwõimet, mõjuwad ijegi wärskendamalt. Kuid peame meeles, et kawa iseenejst on elutu ja jõuetu. Kui aga kawa iihendatakse foori tegelaste iihutega, kes on täis elu, siis muutub kawa juureks wäeks. Nii tuleb eestseisjal nädala jooksul

plaanijeda järgmist fooritundi ja hoolijeda selle eest, et ta oleks parem, kui eelmine. Kawa olgu koostatud ja ojad wälja antud õigel ajal, mitte wiimjel hetkel.

W e g.

Parimaks fooritunni ajaks on ennelduma, kui inimeste meeled wärsked. Soowitawaks ajaks fooritunniga alata loetakse kell 10 e. L., wälja arwatud mõned foorid maal, kus kauge maa ja olufordade tõttu wõib alata hiljem. Fooritund wõib kesta, selle järele, kuidas kuskil otstarbekohajem, 60—70 minutit. Wega wõiks jaotada umbes järgmiselt:

Awamine: laul, palwe	5 min.
Kirjutaja arwanne ja eestseisja märkused	4 "
Misjoniloeng ja märkused jia juure	5 "
Laul wõi muusikaline oja, mida wõib ka asetada palwe järele	3 "
Õppetüki ffordamine	15 "
Õppetüki õppimine klassides	25—30 "
Õpetamine: laul, palwe wõi õnnistuse sõnad	5 "

Sellest kawaft tuleb wahel fõrwale kalduda iihst wõi teist oja tarwiduse järele liihendades wõi pikendades.

W a a m i n e.

Eestseisjal ja õpetajatel tuleb olla kohal õigel ajal, et ei tekiks tunni algusega wiiwitust ja närwikkust. Kus peetakse õpetajate koosolekuid fooritunni eel, seal tuleb need wähemalt 10 minutit enne fooritunni algust lõpetada. Eestseisjal olgu läepärast märkmete raamatute (wõi leht) pliiatfiga, kuhu üles märgitud laulude numbrid, märkused, mis fooris teha tuleb, foori tunnikawa, kes palwetab jne. Organistile tuleb ka laulude numbrid enne teatawaks teha.

Kui aeg on käes algamiseks, siis lähewad eestseisja ja kõik iihitud, kes wõtawad oja kawa läbiwiimiseft, poodiumile wõi koguduse ette. Kui nad tulewad teijest ruumist wõi paigast, on ilus, kui nad jisse tülles iihijelt palwetawad, olgu põlwi tades wõi istudes. Pulti astudes ei pruugi awajal enam palwetada. Ta andku teada walju häälega, mis kõigile kostaks, laulu number. Seda tuleks teha kaks korda ja lugeda ijegi laulu esimesed sõnad, et kõik wõiksid kuulda ja laulu leida. Selle peale mängib organist mõned taktid laulu alguseft, mille läbi koosolijad tutuwawad laulu wiift ja õige algustooniga. Koosoleku awaja annab märku, kus see wiift on, rahwal püüsti tõusta, ja siis algawad kõik iihijelt mängijaga laulu. Mõnes kohas tõusewad üles kooswiibijad ilma juhataja märguandeta, jeda tehes üks warem teine hiljem. See ei jäta head muljet.

Laul ja palve.

Laulda tuleb taktis, mitte wenitades, ühijelt ja waimustusega. Sageli kipuvad liifmed laulus wenitama, mis rööwib laulust tema mõju ja õnnistuse. Sel juhul peab liifmetele märkused tegema ja kui tarwiline, mõned korrad taktilöömijega juhatama. Laul on juudamete ettevalmistus ja kiitus Issandale, sellepärast peab laulude walimisel hoolikas olema.

Palwetaja ajugu rahwa ees. Mõni eestseisja tahab alati kõik ise teha, läheb üksi rahwa ette. See pole õige plaan. Laske ka teisi osa wõtta, kaswatage neid selleks. Eestseisjal ei pruugi alati ise alguseks ja lõpuks palwetada, waid walhetuwalt tehku jeda ka teised, eriti suuremates kogudustes, kus rohkom jõude käepärast. Kui iijit, kes palwetab, jeda ette teab, siis jõuab ta end koguda, et rahulikult rahwa ette astuda ja selgest ning mõistlikult palwetada.

Palwe ei tohi olla liig pikk, kuid see olgu juudamlik ja selge, et kõik kuuljad wõiksid ütelda jelle peale „aamen“. Palwes mõeldagu ka puuduwatele ja iijitkult elawatele liigetele. Wahel on hea erilistelt meele tuletada noori kooli liifmeid ja meie misjonäre, jeda toetatakse annete läbi. Eestseisja tunneb kooli puudusi ja tal on wõimalik neid palwes ette tuua. Wahelduseks wõiwad mõnikord ka paar eht enam iijitkult palwetada wõi kogudust lasta ühijelt waljusti korrata mõnda piiblisalmi, nagu Laul 51, 12; 51, 20; 25, 4. 5. Mõnes kohas lauldaske palwetamisel üks salm mingijugusest palwelaulust. Alguupalwe on passilik lugeda põlmedel.

Teise laulu ajemel pakutakse mõnikord, kus jõud käepärast, poolot, duetti, kwartetti wõi muusikat. Need palad olgu dieti walitud ja waimulikud.

Kirjutaja aruanne.

Kirjutaja aruande lugemist loetakse sageli „wormiks“, mis ainult kuulub korralduse pärast sinna hulka. Dieti mõistetult on aruanne jurre wäärtusega koolile. Sea kirjutaja kogub andmeid, tähelpanekuid, wäärnähteid ja röömustawaid punkte ja esitab need kuuljatele, mille läbi ta wõib luua huwi ja julgustada kuuljaid kõrgema eesmärgi jaawutamisele. Sea aruanne ei tohi olla alati jama wana wormi järgi. Uusi punkte ja asjaolusid peab ette tooma. Sea aruande jaoks peab palju mõtlema ja tähele panema. Eestseisja wõib olla siin abiks ja kirjutajale näidata, mis ta wõib üles märkida oma aruandes. Sarnane aruanne ei muutu igawaks ja wormilikuks.

Aruandja lugemise ajal olgu ruumis waike. Kirjutaja oodaku jeni kui rahulikult jääb. Tähelepanu wõib tõsta, kui eestseisja wahel küsib aruande lõpul: „Kui palju oli täna andeid?“ „Kui palju

oli kiitlasi, wõi liifmeid kohal?“ „Mis oli tänases aruandes kõige tähtsamaks punktiks?“ jne. Ei ole wajuadust küsida peale aruande ettelugemist: „Kas kellelgi on märkust teha jelle kohta? Kas on see nii olnud? Kui mitte, siis wõtame wastu.“ See pole mitte ametlik protokoll, et jeda wastu wõtta. Märkused wõib teha ka eestseisjale, wõi kirjutajale iijitkult. Peale aruannet tuleb eestseisjal oma märkused ja teadaanded teha, jeks kajutades ka wõrdlustabeleid.

Misjoni loengu

lugeja tehku jeda selge häälega ja õige rõhuga. Eestseisja peab hoolitjema jelle eest, et siin oleks kohane iijit määratud. Kodus tuleb jessel iijitkul end harjutada ja proowida, kuidas ta jeda wõiks teha kõige paremini. Soowitawam on jutustada, kui maha lugeda. Misjoni waimu tõstmiseks on kohane ka selgitawaid märkusi teha peale loengu ettekandmist, palwetada appihüüdwa põllu pärast jne. Maakaart seinal tõstab kuulajate huwi ja aitab neid paremini mõista loengu siju.

(Järgneb.)

Hingamispäewafool.

Waim on, kes elawaks teeb;
liha ei tõlba kuhugi; need sõnad,
mis ma teile räägin, need on Waim
ja on elu. Joh. 6, 63.

1. Mida õpime hingamispäewafoolis.

Oleme õppinud suurimat saladust sel weerandil. Püha Waim on olnud kõigil aegadel suurimaks saladuseks, jekt meie ei näe teda ennast, näeme ainult tema tööd.

„Ükski jurelik ei juuda täiuslikult mõista Jumala olemasolu, wäge, tarkust ja tööd.“ Püha Waim tõendab meile Jumala olemasolu ja tema suurt loomistööd.

Kristuse sünni lihasse — Pühast Waimust, jällegi saladus, mida jurelikud ei juuda aru saada ega ära seletada.

Püha Waimu wäljawalamine nelipühil päewil, tõendas meile jällegi elawalt, kui suurt tööd wõib Püha Waim korda saata, kui ta erilisel moodsul inimeste jekka ilmub. Tuhanded andsid endid Issandale ja neil oli üks jüda ja üks meel.

Kristus on meie eestkostja, kuid see, kes tuntuwalt meie nõrustele abiks tuleb ja meid aitab, juhatab ja jaadab, on Püha Waim. Nii jaab Kristus olla igal ajal ja igal pool meie juures.

Püha Waim meie õpetajana. Nii kaua, kui tahame olla Jumala lapsed, nii kaua wajuame õpetust. Püha Waim tahab meile õpetada terwet tõde ja jeda meile aruajadawaks teha.

Elu efiletulek ehk jündimine on juurim ime — samuti waimuliku elu efiletulek, uuestisiind. See ime võib jündida ainult Püha Waimu läbi ja meie näeme ainult selle ime tagajärgi.

Püha Waim tahab elada igas jüdames. Kui meie teda endast ära ei liikta, siis jääb ta töotuse järele alati meie juure.

Kirjutada Jumala käjud meie jüdamesse, on jällegi Püha Waimu töö. Kui see on jündinud, on meiega tehtud uus seadus.

Juba eelpool lugesime, et näeme ainult Püha Waimu tegewuse tagajärgi. Et tõendada Püha Waimu meie sees elamist, peab meie elus awalikuks saama Waimu wili. Kal. 5, 22, 23.

Suurim töö, mida Püha Waim meie juures korda saadab, on pitseerimine. Seepärast on Jumala sõna manitus: „Ja ärge kurwastage mitte Jumala Püha Waimu, kellega teie otsesui pitseriga olete kinnitatud ärakunastamise päewani.“ Ewef. 4, 30.

Püha Waim ja hiliswihm. Siin tuuakse meile ette, milline tõine ettevalmistus peab enne jündima, et saada hiliswihma osaliseks. Joel 2, 12—14.

Püha Waim ja Jumala riik. Seisame juure wõitluse eel. Saatan on kawal. Tihti need, kes arwawad end wälja astunud olewat Jumala riigi kaitseks, sõdiwad siiski saatanu poolel. Minult Püha Waim võib meile näidata õiget teed juures lahingus. See on lühidalt kokku wõttes see juur aine, mida oleme õppinud.

2. Kuidas õpime?

Kuidas õpime oma õppetükki, on juba palju tähtsain küsimus ja puudutab meid igat wäga ligidalt. Õppimine nõuab tööd. Iga töö on ühenduses waewaga. Tihti on õpilasel see teadmine, et ta õpib õpetajale. Mõteldge tagasi ajale, mil käisite koolis! Lapsed harilikult ei taha meeleldi õppida; nad tahawad rohkem joosta ja mängida. Kui näeme aga õppimises isikliku kasu, siis õpime eneste, mitte teiste huwides.

Mati on toonitatud jeda, et õppetükke peaks iga päew õppima. Selleks on iga õppetüki alul eriline jaotus, mille all järgmine lause: Tõmmake joon iga päewa kohta, millal olete õppetükki õppinud. Olen waadanud paljude õppetükke. Kurwalt pean tunnistama, et ma pole sealt leidnud ainultki joonekest. See on wist jäänud täiesti tähele panemata. Seda meie ei tohiks teha. Igas asjas peab walitsema kord. Kergem on õppida iga päew paar küsimust, kui nädala lõpul kõik korraga. Iga päew paar küsimust ja nädala lõpul ülewaade, kordamine, siis alles on õppetükk meil täiesti jüdames ja meeses.

Selleks on meil auline korraldus. Igal hommilul kui loeme hommitwalwe jalani ja palwe-

tame, siis wõtame ka läbi paar küsimust õppetükist. Selle hooletusse jätmiseks ei leia meie ühtki wabandawat põhjust. Sa ehk ütled: „Mul on wähe aega, ma pean wara tööle minema.“ See on võib-olla õigus ja nii peabki olema, aga tõuse nii palju warem üles, et sa seda teha wõiksid! Kui sa, armas õde ja wend teaksid, millised suured õnnistused selles peituvad, sa ei jätaks jeda kunagi tegemata. See on jaatan, kes sind tahab selles asjas laialt teha. Temale peab julgelt vastu astuma ja hüüdma: Lagane jaatan! Sa wõit on sinu.

Nüüdsest peale tahame läbi wõtta igal hommilul paar küsimust ja iga päewa kohta tõmmata joone, et kõik osad meie õppetükis jaaksid täidetud.

Gommitul läbiwõetud küsimused peaksid meie meeli kõitma kogu päewa kstes ja nii kaswab meie waimulik elu. Igaüks peaks teadma hingamispäewal ütelda, mida ta on isiklikult sellest õppetükist kasu saanud. See näitab, et meie oleme õppetüki juures tõsiselt tööd teinud ja see on teistele suureks õnnistuseks.

Jumala sõna ütled: kes teisi kastab, jaab ise kastetud. Püha Waim tuleb ainult siis meile appi, kui meie ise tegewuses oleme, tehes mis meie wõimuses ja kui palume Püha Waimu abi.

Palwe on siinjuures tähtsain abinõu, mis awab meie meele ja mõistuse jumalikkudele tõdedele. Kui paljud kajutawad jeda abinõu?

Õppimine on enese toitmine. Kes nüüd hoollega toitu wõtub, on siis wastupidam, kui raskest tulewad ja tuuled puhuwad. Wõiks Jumal ise oma Püha Waimu läbi jeda meile tähtsaks teha!

(Särgneb.)

Huwitaw laste hingamis-päewafool.

Hingamispäewa kool on lastele huwitaw, kui lapsed ise õppetükki oskawad ja jeda hingamispäewa koolis hästi käsitletakse.

Laste õppetükid on kohaselt koostatud. Nendes jaab aine huwitawalt jutustatud, kusjuures piiblist on otsekohe wõetud kujukamad wäljendused ja raskeamad kohad arusaadawalt selgitatud. Kogu käsitluses on ühendaw side, mitte nii nagu wanemate õppetükis, kus on ainult kirjakohtad kätte näidatud.

Muudugi õppimisel on lastele tarwis weel wanema abi, kes temaga ühes loeb ja tal aitab kirjeldust isikikasjalijelt mõelda. Wanem wõi õpetaja peaks õppetükis ülesantud kirjakohta piiblist jälgima ja ka laps peaks jedašama kaasa tegema. Wähematele lastele, kes ei oska lugeda, on ilmtingimata tarwis, et wanem temale seletab. Õppetükk on jagatud punktideks, millest iga üksik awal-dab kindlat mõtet. Nende mõtete kohta jaab laps

wanem ja hingamispäewa kooli õpetaja küsimused moodustada, mille waral toimub õpetamine.

Lastele on valmistatud liidu hingamispäewa kooli wajakonna poolt joonistused. Õppetüki omandatud teadmiste waral nad annawad joonistustele wärwides wastawa ilme. See jüwendab tarwiliku õppelaufe meelespidamist.

Nii siis, lapsed tulewad hingamispäewa kooli nädala festes omandatud teadmistega. Hingamispäewa koolis peawad lapsed oma teadmisi avaldama. Lapsed jöwuwad wastata.

Hingamispäewakooli õpetaja ülesanne on huwi koondada. Küsimuste esitamisega ja wastuste jaamisega ta peab looma selge ja arusaadaw pildi läbiwõetud aineist.

Õppewahenditeks hingamispäewakoolis on pildid ja liiwakast. Liiwakast on kõige lihtsam ja huwitawam wahend. Walmistatakse madal lai kast ja täidetakse liiwaga. Selles on kerge anda jündmusele ja maastikule ilmet. Tehakse oksteist mets, jäetakse lagedad wäljad, kuskile wõib anda järwe wõi jõe kujutus peegliga liiwa sees, ehitatakse elamud ja elamute grupid ehk linnad.

Tallinna foguduses on see läbi wiidud öde Wärengrubi juhatusel. Esmesest weerandis oli näiteks Riideoni ja Nuti lugu. Riideoniis oli wäike meheküju, mis seisis nijuhunniku juures puu all. Selgitusega edasi minnes asetati sinna inglipilt, mis kujutas ingli ilmumist. Gemal oli hiis maha raiutud ja Baali altar lõhutud, mida seletati Riideoni tööks. Natuse all olid willad. Enne näidati lastele märgi willu, pärast kuiwi. Edasi Riideon on oma mehed, tinasõdurid, käsutanud järwe ääre, et läbi katsuda. Iisraeli leer asus kõrgmal kohal ja oli walwel, midjanite leer oli all orus ja magas.

Teise pildi esitame Nuti loost. Oli ehitatud Betlemma linn ja linna lähedal niipõld ja kõrrewäli rohete niipeadega ning eemal asusid Moabimaa elamud. Wahel oli metšasid ja põldusid, ja tee läks sealt läbi. Wäljalõigatud pildid kujutawad tegelasi. Perefond rändab Moabimaale, Nutt ja Naomi tulewad Kanaanimaale tagasi ja wiibiwad Woaje põllul.

Nagu näete, wõib jelle huwitawa wja läbi wiia wäga lihtjate wahenditega. Tarwis ainult mõelda ja leida, kuidas mõttele küju anda.

13 hingamispäewa kooli wõiks teha eriti huwitawaks lastele enestele ja ka wanematele, kui korraldada laste ettekanded, kus iga laps jutustab ühe õppetüki ja ütleb peast meelespeetawa salmi, wahapeal esitades koorilaulusid ja muid ettekandeid. Wälismail tehakse seda. See ergutab lapsi õppima ja wanemaid õpetama. Sel moel on huwitaw laste hingamispäewakool.

S. P.

S i s e m i s j o n.

Toimetaja: A. Sabraf.

Kewadine külwiaeg.

Kewadine päike julatab lume ja jää, maapind wabaneb jälle; weji nõrgub ojakestesse ja loikudesse, peagi taheneb ja kuiwab kõik. Esmesed elukimlud pistawad oma peakejed mullast wälja — juba näikse haljaid rohulibleid ja mõnd lastipuhkewat lilleõit. Nüüd ärkab kõik: armjalt naerataw päike kutsub igal pool esile elu ja ilu. Ka inimeje südameist kaob mure ja külmus ning uue jõu, armastuse ja lootusega asub ta tööle.

Kewad on külwiaeg. Kõige enne külwab pereinaine. Ta teeb ilujaks oma aiapeenrad, valmistab mulla hästi ette ja külwab sinna aedwilja seemet. Ta korraldab oma lillekumbid ja istutab sinna seemned, mis kasvades on tema aia imestlewaks iluks ja töölijaks tordujeks. Peremees valmistab ette põllupinna. Juba päikese tõustes läheb ta äkka põllule; teda jaadab suur linnukoos oma rõõmulauluga, kes poolegi ei anna jellele warajele tunnile tawalist waiust, waid paneb rõõkama õhu. Aestades maapind muutub wärskeks, pehmeks ja lohedaks ning seemnewastumõelikuks. Nüüd tuleb külwamine. Peremees kannab juure kotitäie kallist seemet põllule, täidab mati ja hakkab maha wisutama seda, mis on kallis ja hädatarwilik tema pere ülalpidamijeks. Miks ta nii teeb? Do, see täidab ta südant rõõmuga — ta loodab ügifel lõigata ja mitme wõrra tagasi saada jelle, mis on ära annud. See on see Jumala täielik seadus: ilma külwita ei saa olla lõikust. Kuidas keegi külwab, nii ta ka lõikab.

Peale jelle ajaliku põllu on meil veel teine põld, kuhu külwame, see on jumalariigi tööpõld. Sa Seesus ütleb: „Aga nõudke eitti Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõik peab teile pealegi antama.“ Zoomulikul peakjine siis, enne kui wisata seemet oma harilikule põllule, külwama jumalariigi põllumaale. See külwamine ongi meil olnud igal kewadel just enne harilikku külwiaega, nagu see tõepoolest ka olema peab.

Igakewadist waimuliku seemne külwiaega me nimetame „juurnädalaks“. Käesolewal aastal algab juurnädal 31. märtsist. Tahame sel kewadel öieti külwata, et wõikjine siis omal ajal ka lõigata. Täidame oma matid (mapid) lehtedega ja läheme kaugele kui ka ligidale ning külwame tõeseemet igale poole. Armjad kaastõelised, nüüd on külwiaeg; kasjutagem seda, külwagem rõõmuga, jett keegi ei külwa ju mures ega sunnitult, waid see on kõige rõõmsam

ja paljutöötavam töö. Nii võtame kõik seda kallist seemet, neid tõdesihaldavaid raamatuid ja lehti, külvame juba annu ettevalmistatud ja ootavale põllule; külvame iga wee ääre. Kevadel külvavad kõik: peremees külvab, perenaine külvab ja lapsed külvavad. Miks ja ei taha siis külvata Sumala põllumaale, kuidas tahad ja jellest rõõmsast tööst end tagasi tõmmata, kas ja ei looda sügisel lõigata? No, külvakem kõik! Külvake, sest nüüd on jelleks veel aeg; see möödub ruttu! Külvakem noored ja vanad ja lapsed. Tahame kõik teha Issanda tööd, sest omal ajal tuleb lõikus ja suur palk. Ärge jätke seemet oma aita seisuma, vaid vijakem mulda, seal kannab ta vilja mitmekümne kordjelt.

Sellel kevadel tuleb levitamisele jumalikul tõel põhjenuu termishoiumumber. Lehe hind on 25 senti. Sinda pidime harilikult „Meie Mäe“ hinnalt piisut kõrgendamata, sest see väljaanne on trükitud kahe värwiga ja rikkalikult ilustatud. Aga see hind on levitamiseks just kõige loodjam, sest niisugune raha on inimestel paras anda ning wahetamisega pole raskust. Peale alamäärat võivad inimesed ka rohkem annetada, sest me peame neile selgeks tegema, et see läheb heategevaks otstarbeks. Mõõdunud sügisese roheline lõikustänu lehe alamäär oli ka 25 senti ning see läks suurepäraselt. Sedasama loodame Sumala abiga ka nüüd suurnädala lehega.

Peale lehe saame veel ühe õige hea raamatu, i. o. „Looduse eeskuju ja elu“. See raamat on just kõige kohasem kevadel levitamiseks, sest otse kevadel annab loodus kõige rohkem eeskju. Nimetatud raamat kirjeldab jüggava, kuid arusaadava tõe ja suurepärase õpetuse, mis on walguiseks ja õnnistuseks kõigile. Raamatu hind on 1 fr. 50 senti, kuid see ei ole kallis.

Käesoleval suurnädalal on meil isiklik eesmärk saamajugune kui eelnistel aastatelgi, nimelt et iga liige müüks kirjandust ära 3 krooni eest. On soovitatud, et igaüks võtaks kaks raamatut: ühe endale ja teise müümiseks. Kui aga endal enne juba on, siis tuleksid mõlemad raamatud ära müüa. Nii, kui keegi annab ära kaks raamatut, ongi tal oma eesmärk täies. Soovitatud on, et igaüks võtaks kaks raamatut, aga kui kellelgi osutub raamatute müümine tõesti raskeks, siis võib ta lehti müüa ja nendega oma eesmärgi täita. Tal tuleks siis ära müüa 12 lehti. Aga kuidugi on teie koguduses ka vanu ja haigeid, kes ei suuda nii palju saavutada, seepärast peaksid noored ja terved veel rohkem tegema.

Kui mõnel ei ole kuidagi võimalik kirjandust müüa ja soovib oma osa rahas annetada, siis tuleks tal ohverdada 1 fr. 50 senti. Suurnädala üldisestulest läheb pool kirjanduse väljaandmise kuluks ja pool suurnädala jaoks, seepärast tuleb koguduse eesmärk — kui see jünnib ainult kirjandusmüügi läbi — kahetordjelt saavutada. Mäit. kui koguduse

eesmärk on 40 fr., siis peab kirjanduse terve läbi müügi jumma välja tegema 80 fr. Sellele vastavalt tuleb töötada ja aru anda.

Käesolevaks suurnädalaks saadame ka igale kogudusele ja grupile töötamispiirkonna, sest ilma piirkonnata töötamine on jünnitanud alati arusaamatust ja raskust. Need piirkonnad on lihtsalt välja lõigatud Gestimaa kõige suuremast saadaval olevast kaardist. See kaart-piirkond annab meile ühtlasi selge pildi rahwaste elamiskohadest ja teedevõrgust ning võib töötamisel olla suureks abiks. Kui keegi läheb välja töötama, siis ei ole aga soovitatav, et ta võtab nimetatud piirkonna kaardina kaasa, sest nii määrduv ja kulub ta warsti; teda ei või ka koguduse ruumist ära viia. Küll võib aga liige, kes läheb maale töötama, omale selle järgi joonistada teise kaardi. Piirkond on mõeldud suurnädala- ja lõikustänu-töök ning peab neil aegadel koguduse ruumis jünal rippuma. Aga ta võib olla makses ka harilikuks kirjanduslevitamiseks. Külad ja alevid, mis ajetsewad kogudusele saadetud kaardil, kuuluvad tema piirkonda, kuid mis on ära lõigatud, see on juba teise koguduse piirkonnas.

Ühe koguduse liikmed ei tohiks minna töötama teise koguduse piirkonda. Sellest reeglist peavad kinni pidama ka j u t l u s t a j a d. Nga kuulutaja peab teadma oma koguduse rajooni ning seal on tal õigus tegutseda. Kui aga ühe koguduse liige või seal asjuv tööline soovib mõne teise koguduse või grupi piirkonnas töötada, siis peab ta vastavalt kogudusele enne luba paluma, jeda tehes kas postiteel või võimaluse puhul suusõnaliselt. Ehk kui keegi kogemata või oma suure ihkamise pärast on teise koguduse rajoonis töötanud, siis tuleb tal wahemast hiljem wastawa koguduse misjoniihingu juhtidele teatada, nii et wiimased oleksid asja kohta informeeritud ja võiks hoiduda arusaamatustest. Arnsad kaastöölised, Sumal on korra Sumal, seepärast tahame ka meie korrast kinni pidada Tema töök.

Võib-olla, et piirkondade ajamisel ei ole täpselt teatud, kus elavad ühed või teised koguduse liikmed ja on juhtunud, et liige, kes kuulub siia kogudusse, on actud teise piirkonda, ehk jälle mõni on jäänud üsna teise koguduse piirkonna ääre. Neil liikmetel on niidugi luba oma ümbruses töötada, waatamata sellele, et nad kuuluvad teise kogudusse või gruppi.

Koguduse misjoniihingu ametnikud peavad jälle omaforda neile kuuluwa piirkonna liikmete wahel ära jagama, nii et on teada, kuhu keegi soovib minna, kus ta töötab ja millised kohad on läbi käidud. Selleks otstarbeks tarwitage neid piirkonnakaarte, mis teile juba ennem suurnädala- ja lõikustänu-töök saadetud. Mõnele kogudusele või grupile ehk paistab neile antud piirkond olevat liig suur. See tuleb tõsiasjast, et seal läheduses pole ühtki teist kogudust ega gruppi, nõnda kuulub näidatud maa-

ala nende waldkonda. Muudugi jellist juurt ra-
jooni ei saa ju alati ühel sügisel wõi kewadel läbi
käia, waid ükskord wõib töötada ühes ja teine kord
teises kohas. Aga siis peab selles asjas pidama kor-
ralikku ülesmärkimist. Wäiksema piirkonna wõib
aga küll igal aastal põhjalikult läbi käia. Neid ko-
guduste piirkondi ei tohi kaotada ega määrada, waid
nad peab aasta aasta järele puhtalt alal hoitama.

Linnas tuleb wõtta tänuwad ühiskutele liik-
meteile piirkondadeks, jelleks tarwitades piirkonna-
kaarte. Mõned erilised tänuwad, mis nõuawad wõi-
meliit ja kogunud töötajat, peaks antama ka jelleks
kohastele isikutele.

Tahame kinni pidada piirkondadest, sest see kuu-
lub jumaliku korra hulka ja on Tema töö eduk. Kõik
niiuguse korrata ei saa me kunagi wiia ewan-
geeliumit kõigile inimestele.

Armsad kaastöölised, nüüd on kewadine külm-
aeg, tahame kõiki külmata tõeseemet! **M. S.**

Marwa ootab.

G. Reh.

Marwa on juurijelt kolmas linn Eestis. Tal
on umbes 23.000 elanikku. Wene piiri lähedal ol-
les oli tal omal ajal juur tähendus ja hea olu-
kord. Wabadusõja kestel 1918.—1920. aastal
elas ta raskeid päevi. Paljud majad sai purusta-
tud ja põletatud ning paljud elanikud lahkusid, et
mujalt leida warjupaika. Pärast rahutegemist
hakkas elu jällegi rahulikult edenema.

Wiimseaja kuulutus algas Marwas 1903. aas-
tal. Wennad Gaede ja Haut pidasid tol ajal koos-
olekuid eraorterites. Mõni aasta hiljem üiiriti
jelleks otstarbeks eri tuba. Kuigi see tuba oli ai-
nult kuus ruutmeetrit suur, tuli sinna kokku tihti
kuni seitsekümmend inimest kuulama Jumala sõna.
Wend M. Klement, kes oli kogudusewanem, töötas
edasi ühes teiste wendadega pärast piiblitööliste
araminekut ja mõne aasta pärast oli seal juba õit-
sew kogudus. Kui puhkes sõda, paljud õed-wennad
lahkusid linnast ja asusid siisemaale. Seega julas
liikmete arm jälle kofku.

Aastal 1922. kogudus üiiris endale ruumi,
milles peetakse praegugi koosolekuid. Töö on nüüd
niikaugele arenenud, et meil on seal hästiorgani-
seeritud kogudus 119 liikmega. Koguduses tegut-
seb elujõuline noorte osakond. Ruum, kus peetakse
koosolekuid, on küll nii juur, et sinna mahub kõik
kogudus, kuid see ei ole kohane koosolekuruumiks,
see ei wasta awalikkude koosolekute ruumi nõue-
tele. Saal asub teisel korral. Soowis, millest on
sissekäik, seisawad tihti waadid ja muud kaubad,
kuna alumisel korral asuwad kaupluse- ja laoruu-
mid. Seeläbi on sissekäik ja trepp must ega awal-
da head muljet neile, kes tahawad käia jumala-
kojas.

Saal iseenelest ei ole wäike, kuid on wäga
madal, seepärast ei ole õht hea. Kui saal on koos-
olejaid täis, siis on rääkijal halwa õhu tõttu raske
rääkida ja kuulajail raske kuulata. Ka koor ei saa
säärases õhus pakkuda oma paremat.

Puuduwad kõrwalruumid niihästi kogudusele
kui noortele ja lastele. Lapsed peawad pidama
oma hingamispäewakooli samas ruumis, kus wa-
nemadki õed-wennad. Säärane kool igatahes ei
saa tuua täit õnnistust. Kõik teised vähemad koos-
olekud nagu õpetajate-koosolekud, noorte koosole-
kud, nõukoguistangud jne., peawad leidma aset sa-
mas ruumis ja on alataja segatud. Wäga suur
puudus on jalgadepesemise puhul. Wennad pea-
wad kogunema wäikesse eeskotta, kus on must ja
külm.

Me ei mõtle ainult oma õde-wendade, waid
ka teiste kaasinimeste peale, kellele peab ka saama
kuulutatud päästekuulutus. Raske on leida selles
linnas kohajemat jaaki, ja pealegi on üiirid kõrged.
Põld on aga wiljakandew. Minewik on näidanud,
et kui külmataks, siis ei jää wili olemata. Kui
töö jaoks tehtud paremas saalis, siis oleksid ka juu-
remad tagajärjed. Peale eestlaste on Marwas 8000
wenelast, kelle jaoks seni pole tehtud peaaegu mi-
dagi. Praegu töötab Marwas üks wend, kes ka
kõneleb wenelastele, ja kõik, nii eestlased kui wen-
lased, kutsutakse ühte ja samasse koosolekuruumi.
Ja inimesed ka tulewad, kuigi koht ise ei ole ligi-
tõmbaw. Me wõikime teha palju suurema töö,
kui meil oleks seal kena kirik.

Õed-wennad, sõbrad ja meie liidu juhatajes,
kõik oleme juba oodanud aastate wiisi seda aega,
millal Marwal on oma kirik. On antud lubadusi
ja siidames on hellitatud lootusi. Kogudus on seal
kogunenud üks hingamispäew teise järele ja on
kannatlikult oodanud, on rääkinud omast kirikust
ja seda jälle oodanud. Ta ootab weel praegugi, ta
tahab niikaua oodata kuni ta saab maja jumala-
teenistuseks kogudusele, noortele ja sõpradele. See
filmapiik, millal nende lootus peaks täide minema,
walmistaks neile kõigile juure rõõmu ja õhutamaks
neid weel energilisemale igawese ewangeeliumi le-
witamisele.

Seni puudusid meil summad selle teostamiseks.
Üks osa tänuwuse juurnädala fiksetulekust on mää-
ratud Marwa kiriku jaoks. Selles nähaiks tõelikk
ja tegelikk algust. Lootus ja usk jaab warsti
asendatud nähtawaga. Me loodame ja palwetame,
et õed-wennad kõik wõtawad julgelt ja tahtlikult
osa tänuwuse juurnädala tööst. Usjaolu, et me sel
aastal ei mõtle üksnes teiste wajakustest, waid
peame silmas ka oma maad, peaks meid weel enam
waimustama ja julgustama. Isjanda töö jaoks
tegutseja. Palwetame kõik jelle eest ja wõtame kõik
osa tööst, et tänuwune juurnädal muutuks tõesti
suureks. Seega lewitakime kuulutuse ja ulataksi-
me ootajail käe.

Hea töö.

A. Jurkevics.

„Sa pangem üksteist tähele, et me üksteist armastuse ja hea tegude poole kihutame.“ Ebr. 10, 24.

Meie ees seisab hea töö, suurnädala sõjakäit Jumala töö edendamiseks kodumaal. Paar näidet tuues saab meile selgeks, et suurnädal on olnud tõesti hea töö kodumaal ja saab olema hea töö sel aastal. Seepärast maksab sellest järele mõelda, sellest rääkida ja sellest osa võtta. Me leitame suurnädalal terwes unioonis 19.000 lehte. Et ühte lehte ära anda, peame, läbistatku arvates, külastama kolm perekonda. Et 19.000 lehte ära anda, peavad meie õed-wennad külastama vähemalt 57.000 perekonda kui mite rohkem. Sõde White ütleb, et kui me tuleme ainult inimeste juure ja koputame nende uksele ja nad meile ära ütlevad, siis on see jüiski tunnistus neile inimestele ja neil ei saa olla wabandust. Milline õnnistusriikas hea töö, 57.000 inimest kuuluvad hoiatuskuulutuse. **Suurnädala-töö on hea töö!**

Suurnädala jüissetulekuga on toetatud meie ajutusi unioonis. Meie misjoniseminar sai algul toetuse suurnädala fondist. Seminar on annud 362 noorele kristliku kasvatuse. Kirjanduslaod Eestis, Lätis ja Leedus on asutatud ja toetatud suurnädala fondiga, kuna nad said sellest tegevuskapitali. Kirjanduslaod on wälja annud mitmed kümnend raamatuid ja mitmed ajakirjad. Need asutused on õnnistuseks meie tööle. Milline suur töö on tehtud kodumaa walgustamiseks, jeda saame näha alles uuel maal! Mäse meie kirjanduslodule on pannud suurnädala fond. **Suurnädala-töö on hea töö!**

Suurnädal tahab sel aastal aidata:

1. Karwas kirikuehitamist;
2. Misjoniseminari arendamiseks abiandmist;
3. Siivwimaal ühe kiriku ehitamist;
4. Mäitamis kirikuehitamise lõpetamist;
5. Kaunasjes kirikuehitamise fondi.

Suurnädal on ka sel aastal tõesti hea töö! Kes sel aastal wõtab osa suurnädalast, see wiib hukkumale inimkonnale lootuskulutuse, annab eemalwiibijale tunnistust, ja edendab Jumala tööd Balti unioonis! „Seepärast, mu armjad wennad, olge kindlad, liikumata, ja saage ikka täiemaks Jüshanda töös, et teie teate, et teie töö Jüshandas ei ole mitte tühine.“ 1. Kor. 15, 58.

Jüshand on määranud palga isegi klaasitöö andmise eest. Suurnädalatöö, kui see õieti tehtud, on enam kui klaas wett janunewale. Jeesus wõtub jeda wäga täpselt. Ta annab ka sinule palga

jelle hea töö eest. Seis „teie töö Jüshandas ei ole mitte tühine!“

Wanad kweekerid (jumalafartlikud inimesed) Ameerikas on alati öelnud: „Ma usun, et lähen ainult ükskord läbi selle elu. Kus on iganes tarwis näidata üles lahkujt wõi teha head tööd, jead las ma teen jeda niüid. Ma käin jeda teed ainult ükskord!“

Seepärast, armjad õed-wennad, haarakse kinni sellest wõimalusest, jead ainult kord 1934. a. on suurnädal. 1934. aasta möödub oma wõimalustega, ega tule enam tagasi. Kihutame üksteist heategudele ja teeme jeda ise, jead meie töö Jüshandas ei ole mitte tühine!“

Mis on tehtud Balti Uniooni jüsemisjoni ojakonnas.

1) 17 juuremas koguduses on peetud jüsemisjoni kursused. Kogudustele on antud ajakohajst rooga ja neid waimulikult kaswatatud. Kursuste eesmärk on alati olnud, et iga liiget teha inimestewõitjaks. Seepärast on peetud kursustel ettekandeid inimeste päästnuisest kirjanduse, piiblitundide ja armastustöö läbi.

2) Et jaawutada koguduse liikmete töös juuremat tagajärge inimeste päästnuises, on mitmesugustes kogudustes organiseeritud 40 piibligruppi ja 40 kirjandusgruppi. See tähendab, et liikmed on astunud jüstemaatilisse piibli- ja kirjandustöösse; neile on walitud juht, kes hoolitseb nende wäljaõpetamise ja tegewuse eest.

3) Piibligrupi õpetamiseks on trükitud traktaat „Kuidas pidada piiblitunde?“ Abiks jüwitati raamatut „Sõna õigel ajal“ ja piiblikarte.

4) Heategewa töö organisatjioonile on Balti Unioonis käesolewal aastal pandud alus. Selle töö jelgituseks on jassa keeles ilmunud üks traktaat, eesti ja läti keeles aga jellekohane „Misjoniteadete“ erinumber. Tööliste koosolekutel, konverntsidel ja kursustel on jelle töö üle nõu peetud ja ette wõetud organiseerimislamme. Meil on praegust 23 heategewat organisatjiooni: 4 Eestis, 18 Widesmes ja 1 Kurjeme liidus.

Eriti tuleb nimetada Tartu, Riia ja Tallinna heategewaid organisatjioone. Tallinnas keedab juba heategewuse katel. Tartus on haigerawimine isearanis heas seisukorras. Riia on just jaawutanud midagi juurt waeste abistamises.

5) Suurnädal ja lõikustämütöö on juba jaanud meie kogudustele rõõmurikkaks tööks. Meie liikmed on, Jumal olgu tänatud, juba nii kaugele kaswanud, et nad waatawad eelnimetatud tööharule kui tähtjale ülesandele.

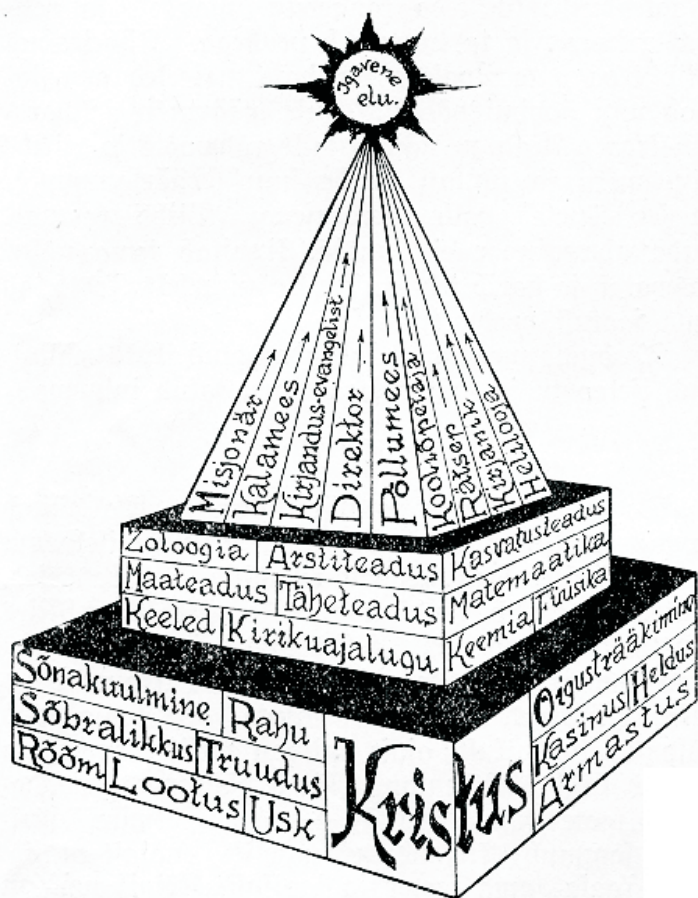
6) Seda oleme wõinud kõik Jumala armu läbi igawiku jaoks teha ja jaawutada!

Noorte elu.

Toimetaja: W. Schön.

Adwentnoor — sinu elutöö.

Noorus, see on fuldne sõna. Paljudele on see aga väärtuslik, ilus ja hea siis, kui ta on mööda, wajunud tähtsujeta ajana nende elus minewiku riipe. Wanaduse päewil, lõikuse ajal tõstab nii mõnigi kurwalt oma silmad, waadates küllwile ja kas-

wamisele — noorusajale. Nii mõnedki wead ja puudused seisawad seal raskuste ja kannatuste mälestusjammastena juba elutarga silme ees. Niiid — jah niiid tahaksin olla weel kord noor! Soowiksin uuesti alata oma elu ja luua väärtuslikuks seda, mida olen kaotanud jelles, et waatafin ükskõikse hoolimata pilguga oma kallile noorusajale. Kuid ta on mööda, kadunud ja leidmatu.

Adwentnoor, kes ja teadlikult waatad oma ilusale noorusajale ja piitad ettejeatud õilsa eesmärgi poole, väärtusta jeda ajendamatu noorusaega, milles praegu elad! Me tahame olla tagajärjerikkad oma elutöös. Seame enestele eesmärgi uuesti silme ette määratena, mis tasub kõige waeiva rikkalikult oma saawutusjega. Iga adwentnoor on tead-

lik jelles, kui ta ei loo endale head minewiku, siis ei ole ta ka parema tulewiku wäärt.

Tahaksin noori wiia ligemale nende eesmärgile ja jelle taotlemisele — nende elutööle. Adwentnoore enda kaswatus koosneb kolmest astmest tema eluhoones, mida ta ehitab oma eluga kõrgemale kui keegi teine. See hoone läbib määratu pilwelõhkujana jelle maailma elu ja ehib end igawese eluga kui krooniga. Usune jelle ehitamisele!

Meie kristliku iseloomu kaswatus, see on ijeeneses juurim kunst. See on kõige raskem ja tähtsam, sest seal on tegemist kõige õrnema ja peenema materjaliga — elu endaga.

Mis wäärtus oleks suurteil marmormägedel, kui nad seisaksid, ilma et keegi sealt midagi looks? Ei midagi! Kuid adwentnoor on lahtiraiutud marmorkivi jelle suure inimsoo kalju küljest ja teda on asetanud suur Meister oma töötuppa — kogodusse, kus algab jelle wormimine ja wäärtustamine. See kaswataja Jeesus Kristus tahab kind walmistada enda auks. Me peame waid lõpuni jääma sinna töötuppa ilma wastu hakkamata. Mis kasu oleks siis jellest, kui teeksin algust suure maaliga, asetajine õhtralt wärwi lõwendile, kuid mitte korrapäraselt ja lõplikult; ka see kaotaks wäärtuse. Paljud, kes waatawad elule tõsijelt ja algawad seda endakaswatus eesmärgiga, seowad walewalikut tehkes oma tunded, soowid ja eesmärgid walewormiga. Selle asemel, et walida endale õige kaswataja, nad lubawad endid kergesti iiduda wäiksefega. Parimad woorused muutuwad seeläbi temale kui elule wastusammuwale noorele liigseks koormaks. Kõige enne peab iga noor weenduma oma kaswatajas — kes on Jeesus Kristus. Ta on see, kes meid juhib õigel tasasel teel, jelle raske elutöö ajal — kaswatamisel endale kristliku iseloomu. Sellega algab meie tõeline elu. Selle ehituse nurgakiviks on Jeesus Kristus. Suurima kaswatuswahendina seisab Kristuse poolt asetatud Jumala sõna meie silme ees. Apostlid meie eeskujudena annawad meile nõu, jelle esimese astme ehitamisel meie iseloomus — meie elus. 1. Tim. 6, 11. 12; „Õõgene kurjuse eest...“ Suurwürst Wilhelm von Brandenburg, olles noor prints, wiibis kord halwas, kurjuse ja pahedega rikunud jeltskonnas. Ta mõlles ja siis ütles kõigile kohalwiibijatele järgmist: „Olen jeda oma Jumalale, oma aule ja isamaale wõlgu, et lahkun siit koha!“ Meie noored peame ka määrasel otjustawal filmapilgul jelle õige waliku tegema kõigis neis asjus, mis meid Jumalast lahutawad ja meie elu alawäärtustawad.

Noores hinges on joow mõitlemiseks oma oskuse ja jõu proowimiseks. Apostel annab julgustawalt nõu wõidelda head usuwõitlemist igawese elu pärast. Paljud mõitlewad asjatult, ilma eesmärgita, lootuseta ja teadmata jelle wastu nad mõitlewad. Noor, sinu elualus kõweneb siis, kui wõidad oma iseloomu ja iidame arendamise was-

fase, paljudele tundmata waenlase. Sa tunned jeda, ta nimi on „mina“. Kesktaeg jutustab meile mehest, kellel olid juured head plaanid, mille läbiviimised seisid aga alati ühenduses raskustega. Paljud tema plaanidest ja ettevõtetest nurjusid, jättes libedaid pettumusi tema hinge. Võpuks pidi ta tunnistama, et teegi jaladuslik waenlane töötab tema plaanide vastu, ja orjustas hukata jeda. Ühel õhtul nägi ta, kuidas üks tundmata mees ligines temale. Talle ütlesid tema süda ja tunded: see on sinu waenlane, jeda pead ja hukata. Ta haaras mõõga ja tormas tundmatu mehe poole, kes kandis musta näokatet, öeldes: „Oled sina see mees, kes mind taga kiusab noorusajast peale? Ma tahan hukata sind. Võta oma mõõk ja kaitse ennast!“ Tundmatu waenlane kostis: „Ma seisän sinu teenistuses, aga weendu enne selles, kellega ja praegu tahad võidelda!“ Ta kiskus oma wastase näolt kätte ja ta seisis i s e e n d a e e s. Seni oli ta endale tundmatu, nüüd mõistis ta sõnu: tunne iseennast! leides oma juurima waenlase, iseenda „mina“, kes takistas teda plaanide läbiviimisel. Iga noor seijas selle, ei mitte enam kui tundmatu, waenlase ees. Kas paneme teda tähele, kuidas ta meid piüiab takistada? Võitle selle waenlase kui kõige halvema vastu. Noorusaastad on kingitud selle wastase võitumiseks, ja sellega on seotud raskused. Seis ilma waevata me pole igaweise elu pärijad (Rut. 13, 24.). See elu on rajatud kindlale, kaljusel, kristlikule iseloomule, kes iseennast võidab ja omas hinges kannab armastust oma wendade ja kaasinimeste vastu. Võoda siis kindlas usus oma Jumalale, kandes adventrõõmu ühes sõbralikkuse ja truudusega oma noores sõnakuulelikus siidames, mis end valmistab rahu, kasinuse ja helduse kätel vastu igawikule! Kristus on tema eluhoones kindla nurgakivina. See noor wäärtustab oma kallist noorusaega ja kunagi ei pruugi ta kahetledes waadata tagasi oma elu külvipäewadele — noorusajale. Ta on küllwanud ja löikab jeda wanaduses ja maitseb igawikus selle suurt wäärtust.

Nüüd jammub noor wõitleja edasi oma iseloomu ja jüdame harimisel läbi suurte wärawate teaduste linna. Ta haarab oma

mõistuse harimise järele.

Nastaid möödub koolis tarkusekogumijega. Mõistus areneb filmnähtawalt. Eluhoone teine aste tõuseb jõudsalt kõrgemale, sest ta teeb jeda õigel teel; kuigi pikkamööda, siiski kindlalt ligineb ta oma eesmärgile. Leising ütleb: „Kõige aeglasem, kes ei kaota filmist eesmärki, läheb kiiremini edasi, kui see, kes eesmärgita ümber eksi“. Seepärast ka teaduste maailmas wajab noor eesmärki, millele ta ligineb julgelt ja kohusetruult. Sealjuures ta ei tohi unustada oma iseloomu ja jüdant. Ta peab neid kinnitama ja arendama, et teaduste raske koo-

rem ei purustaks alust — meie iseloomu. Iseloom olgu tugev, mis palju kannab. Paljude juures katkeb siin nende eluhoone ehitus nõrga aluse tõttu. Nad sooviksid kuhjata kofku teadmisi, tahaksid harida oma mõistust äärmuseni, kuid alus keelab jeda tegemast. Nad jõudsid natuke edasi, kuid nüüd warijeb kõik. Igal pool walitseb kord, nõrgem ei kannu kunagi raskemat ja jeda näeme kõige rohkem elus. Kui meie teaduste maailmas kõrgele tõujeme ja mõistuse järele palju kaalume rohkem kui iseloomu järele, siis wõib see kaal meile tuua õnnetust. Adventnoor ei unusta teaduste rohkuses ja külluses, mõistuse harimisel oma iseloomu. Ta kaswab tugewaks iseloomus Kristusel läbi. Saarates matemaatiliste ülesannete järele jalgub tema mõistus. Maateadus wiib teda kaugelele maadele ja rahwaste juure, ja ta tutvuneb nendega. Täheteadus wiib teda oma Loojale ligemale. Keeled awastawad uusi õppimis põldusid uute wäärtuste ja paremustega. Aljalugu näitab talle rahwaste ja riikide minewikku ja ühtlasi nende juuri wäärjammusid, ja see kõneleb talle hoiatusena. Piibli raamat, mida adventnoor ei unusta, kinnitab tema usku, kaswatab ja harib teda tulewiku inimeseks, kes leiab oma jaatust prohwetisõnast.

Teaduste maailmast lahkudes ajub iluks walmunud iseloomu ja mõistusega warustatud inimene

tegelikkuse ellu.

Ta ei kaota oma eesmärki filmist. Ta piüiab jamas kindlas usus edasi. Oma kristliku iseloomu ja hea mõistusega wõidab ta nüüd kõik raskused. Eluhoone kerkib jõudsalt kõrgele, ükskõik millises ametis ta jeda ehitab. Alles misjonär, on ta truu oma eesmärgile. Kirjanikuna töötab ta ainult selleks, et ükskord mitte jääda tasuta. Selilooja helid kõlawad tulewikust, ajast, mil on kõikide tunded ja soovid ühed. Rõõmsana töötab põllumees, waadates ja lootes Looja armule — tal on eesmärk! Julgena jammub kirjandusewangelist majast majja, alati kaasas oma soowe ja igatfusi. Kõigil neil on ühine eesmärk, ühine kodu, ühine ijamaa ja üks Jumal, kes neile kingib juurest armust igaweise elu.

Adventnoor, see on sinu elu töö ja eesmärk! Ehita ja tööta, kogudes oma hinge igawesi wäärtusi end ühendades Jumalaga nüüdseks ja igaweseks ajaks.

Suur kirjandusnädal ja noored.

R. Noje.

Sällegi läheb kätte meie noortele, panma oma tugewad, ojavad ja töowõimelised käed juure misjonitöö külge. Meie ei karda nõuda adventnoortelt

tööd, raskest tööd ja eneseohverdaniist, sest noored on selleks jumtelised. Kui kommunistlik noorjugu võib pühenduda kommunismile; kui hitlerlik noorjugu täidab andanusjega ja waimustusega oma juhi juuwi, kui palju enam ei peaks tegema adventnoored. Meil on hoopis kõrgem ülesanne täita. Me tahame „igamest ewangeeliumi kuulutada kogu maailmale selle rahwapäälwe ajal.“ See on meie ülesanne, eesmärk, hüüdsõna ja motto. Me ei saa teistiti. Sest armastus Kristuse wastu sunnib meid! Keda weel „Kristuse armastus“ selleks ei sunni, see sunnigu ise enesest! See on hea iheloomu arendamisele ja kasvutamisele. Sunni ennast põlvitama ja piiblit lugema igapäew. Uja ennast wälja misjonitööle, kirjandusmisjonitööle, eriti juure kirjandusnädala puhul. Kui ja sellega toime saad, siis on see sulle iheloomu kasvatusnädal. Iheloomu kasvab ja muutub tugewaks raskest töös ja enastsalgawas teenistuses.

Meie ees seisab töö. Eesmärk on meile pandud Issanda poolt. Me peame juure asuma. Töö peab saama tehtud. Kes peaks jeda tegema? Kes teine? Ei — mina! See teine sa oled alati ise. Kui sa end pead alati teiseks, siis saab töö tehtud. Meine sina edasi. Armjad noored, kirjandusmisjonitööga on wabest lugu nõnda, nagu juurel järwe või jõe ääres, kui ilm ei ole päris soe ja weel on jahed, kuid tahetakse siiski supelda. Ollakse juba lahti riietatud, joostakse kaldal otsestamatult edasi-tagasi, keegi ei julge wette minna. Siis hakatakse üksteist weega pritsima või siise tõukama kuni keegi wõtab hoogu ja hüppab siise. Sa siis järgnewad temale ka teised. Sa siis on hõiskamine ja wõidutjemine, kõik hüüawad: „Suurepärase! Wees on parem kui wäljas!“ Kõige aram jeda nähes saab ka tuju ja julguse. Ta katseb ka wett, teeb pea, käed ja rinna märjaks kuni tema kaaslane liiskab teda tagant jügowamasse wette ja nüüd hüüab ta samuti üsna rahuldatult. „Suurepärase!“ Muudkui julgelt siise. Mitte kama kahelda! Misjonitöös on parem kui kodus istuda või asjatult tänawal hulluda. Kes lord on maitstud misjonitöö õnnistusi, see tunneb kirjandusmisjoni juure waimulikku wäärust. Misjonitöö toob õnnistust sellele, kes jeda teeb. Kuid see ei ole kõik. Meil on weel juurem ülesanne. Maailm, wemad on hädas, ja me peame neid aitama. Me peame näitama walguist, et ehitud laewad wõiksid leida rahusadama. Lorm hulub wäljas, lained tõusewad kõrgele, hädasoht on juure. Seepärast me ei tohi wait seista ja oma mõnusest ohvida. Nüüd on weel aeg. Nüüd wõime weel midagi lorda saata. Teeme tööd kuni on päew. Suurel kirjandusnädalal lähewad meie noored wälja esireas.

Koguduse elu.

Toimetaja: E. Nikkar.

Meie igapäewane leib.

D. E. Nikkar.

Tähtsamaid toite maitse elu ülesehitamiseks meie kodumaal on küll see wana ja aumäärt ruffileib. Leib on meie laual hominikul esimene ja õhtul wiimane. Sellepärast on iga pereema kohus hoolitseda selle eest, et leib oleks hästi valmistatud, maitsew ja termisele kasulik. Sää leiba valmistamine nõuab aga juure hoolust ja oskust. Hästi valmistatud ja maitsewas leibas näeme ühe uskliku pereema ehk ka pereisa õiget ujuwilja. „Sää leiba valmistamine nõuab järelnõuet ja hoolust; hääs leibapätis on rohkem usku, kui paljud mõtlewad“, ütleb õde E. W. White.

Käesolewaga käsitame küsimust, kuidas valmistada hää, kergesti seedimat ja maitsewat ruffileiba. Harilikult lastakse meil leiwatainas 15 — 20 tundi hapneda juurelifatud leiba-juure abil. Niisugune leib on aga tihti liig hapu, sünnitab gaase, põletikku ja on haigete ning nõrgale maale kahjulik. Sageli kuulome endi kirjandusewangelistidelt kaebusi jarnase leiba üle, mida nad on sünnitud maal tahmatult sööma. Et ka teistel maeematel õ. w. ei ole majanduslikult wõimalik süüa alati nisuleiba või sepiikut, siis piuiame endale valmistada ruffijahust leiba, mis wõrdne on sepiikule.

Niisuguse hää leiba tegemise päätingimuseks on hää leiwajahu. Sääd jahu saab ainult hääst wiljast. Kopitunud või idanenud wilja jahudest tehtud leib jääb raskest, nätskest või weisest, mis ka söömiseks kõlbmatu. Ka hää jahu võib ruttu muutuda halvaks. Üldse on jahu tundelisemaid toiduaineid, mis wõtaw endasse ruttu kopitunud ehk hallituslõhna või mingi kõrwalmaitse. Jahu ei tohi kunagi hoida niiskes, mustas või halvasti lõhnawas ruumis. Jahu hoiuruum olgu tingimata õhurikas, kuiv ja puhas.

Peale hää jahu on weel tähtis korralik leiwanoõ ja hästikõetud, hää leibaahi, mille kohta meil aga jónawõtmiseks siin ruumi ei jätku.

Nüüd tuleme ruffijahust valmistatud sepiikleiwate valmistamisele.

Leiwajahud ja puust leiwanoõ peawad leiwajegamise ajaks täiesti läbihoõjad olema. Sellepärast tuuakse nõu ja jahud juba õhtul enne leiwajegamist jooja ruumi. Leiwajegamiseks wõetakse parajat leiget wett, sest jahedama weega segatud leib saab walgem. Sääd kuiva ruffijahu läheb 1

liitri wee kohta umbes 4 naela. Weji kallatakse leiwandõusse, leiwajuurt ehk juure-kaffu peenendatakse umbes ühe kelmise kartuli suurune tükkie sekka, lisatakse 2 loodi pärmi umbes 20 naela jahule juure, maitse järele ka soola ja siis segatakse puumõlaga nii palju jahu sisse, kuni see on saanud parajaks kelmiseks tainaks. Nüüd raputatakse pakjult jahu peale, kaetakse soojalt kinni ja lastakse hästi kerkida (umbes 2—4 tundi). Kui mõni armastab hapumat leiba, siis võib rohkem kerkida lasta, kuid kauaegse kerkimise läbi kaob hää jepiku maitse. Ilma leiva-juureta, ainult pärniga tehtud leib ei tule ka hää välja.

Leiba sõtkuma või kasma hakatakse harilikult siis, kui tainas on hästi kerkinud ja lõhkenud. Sõtkumisel lisatakse jahu juure tarviduse järele. Mida rutemini ja põhjalikumalt leiba sõtkutakse, seda kergem ja parem on leib. Nüüd lastakse jälle tainas kerkida kuni see on tõusnud ja täiesti muredaks muutunud. Siis liiuakse tainas lauale, wormitakse väikesteks pikerkusteks leivakesteks. Pikk ehk kitsas päts küpsleb paremini läbi. Walmis wormitud leivad jäävad jeniiks lauale kerkima, kui ahi on korras ja ahju põrand ühetasane jõe. Siis tehakse leivad weega pealt fildedaks ja pannakse ahju küpsema. Üle 2-kg. ehk 5-naelase leiva küpsmiseks on paras aeg umbes 1½ tundi. Mida küpssem leib, seda maitsemam ja kergem seedima. Sääb leival ei tohi kunagi olla mingit wiiru all ega ka nätsket wäljanägemist. On seda aga leida, siis peab ka põhjust kindlaks tegema.

Talwel on hapendamise kiirendamiseks waja tükk tainast leiva-juureks järele jätta. Et aga maal on raske alati wärsket pärmi saada, siis võib pärmi järgmisel kodusel teel walmistada: Wõetakse 10 juurt keedetud kartulit, kooritakse ära ja tambitakse pudruks. Lisatakse juure 2 supilusikatäit peenikest suhkrut, 2 lusikatäit püülijahu ja 1 lood pärmi. Kallatakse niipalju külma wett juure, et see segu kui pakks kaste wälja näeb. Nüüd lastakse tõusta või kerkida ja klopitakse segi ning lastakse uuesti tõusta. Niisugune toiming korduks 3 korda. Wiimast korda hästi läbi kloppida pealt kinni siduda ja külmas kohas alal hoida, kuid mitte külmada lasta.

Sgakordsel tarwitamisel wõetakse pool jelleist pärmist ära ja lisatakse peale pärmi uusi eelpool mainitud aineid juure. Kui see kodune pärm aga juba liig wanaks on jäänud, siis peab poe pärniga jälle uut walmistama.

Uuekülast.

Uueküla asetsseb umbes 21 km Tallinnast Narwa maanteed wälja sõita, 4 km maanteeist eemal pahemat kätt ranna ääres. Küla moodustawad umbes 30 talu, mis kõik üksiteisele üsna ligidal.

Ehkki siin pea alati puhuvad jahedad meretuuled, on siiski rahwa jiidames hõõgumas usutuli — siin leidub rohkesti baptiste ja teisi usklikuid. Kuid ka adventtõde on tunginud siia wilu mereranda: meil on praegu seal neli ristitud liiget ja mõned noored poolehoidjad. Need inimesed on pidanud tõe pärast wõitlema eriliste raskustega, ja nüüdki weel waenlane piüiab neid sõeluda kui nisu... aga jamuti kui Ennistegija seisib Peetruse eest, on Ta ka neid tugewaks teinud. Nende jõud ja kaswamine seisab hästikorraldatud hingamispäewakoolis, millest need noored liikmed järjetindlast oja wõtawad, sest aastate wiiji on nad üksinda olnud, ilma et keegi oleks neid külastanud.

Rahwas ümbruskonnas hoiab tõe poole, ja kui seal peetakse meie koosolekut, siis wõtawad nad rohkel arwul oja. Paistab, et Issandal on siin weel mõned, keda Ta tahab tuua oma wäikese hulga juure. Me soowime aga, et need noored nurgajambad, millele Issand hakkab seal nüüd ehitama oma koda, wõiksid jääda wastupidawaks kuni otsani.

Eidapereft.

Eidapereft kuulub häid sõnumeid. Sealset misjonitöölistel on usinad ja ohwrimeelsed. Rahwas awaldab huwi ja waimustust.

Eidapere on teine jaam Lellest Pärnu poole, endise klaaswabriku „Eka“ asukoht. Nüüd on seal väike rahwakeskus. Ta kuulub Lelle koguduse piirkonda.

Järjekorralisi koosolekuid pole siin ennem peetud; kuid käesolewal talwel on Eidapere rahwale see eesõigus osaks saanud: siin kuulutab wend S. Mey. Lemale abiks on Lelle ja peaasjalikult Koo-giste grupi lauljad. Lauljatel tuleb palju maad käära jala; koosolekult koju jõuawad nad õhtu hilja või öösel. Siiski on nad ohwrimeelselt walmis kaasa aitama. Ka ümbruskonna noortest on astunud paljud laulufoori. Nende pealehakkamine on on olnud õige südi ja edukas. Mitmed, kes jügisel ei osanud laulda ega polnud mänguriista saanud kättegi, laulawad nüüd kooris ja mängiwad kaasa. Nemad ühes meie lauljatega moodustawad wõrdlemiisi juure koori.

Rahwas on huwitatud ja wõtab koosolekuteft hästi osa, nii et wäikesewõitu ruum ei juuda neid mahutada. Kui lauljad ja kuulutaja teiselt korrald lauluharjutuselt alla tulewad, siis on neil tihti raske sisse pääseda, sest inimesed seisawad trepil, koridoris ja pinkide wahel. See näitab Sumala Waimu töötamist, ning loodame, et külmatud sõna ei jää wiljata.

Üksik number 10 senti.

Wäljaandja: S. P. Udov. K. Eesti Liit. Wastutaw toimetaja: M. Wärengrub.

Toimetus ja talitus: Merepuiestee 14-a. Tallinnas.

Tallinna Eesti Kirjastus-Ühisuse trükitoda. Pilt tän. 2. 1934.